

Διαχείριση ακραίων συμπεριφορών μέσα στην τάξη (Δρ. Κλαίρη Μαυρόματου, καθηγήτρια Μέσης Εκπαίδευσης)

/ [Πεμπτούσια](#)

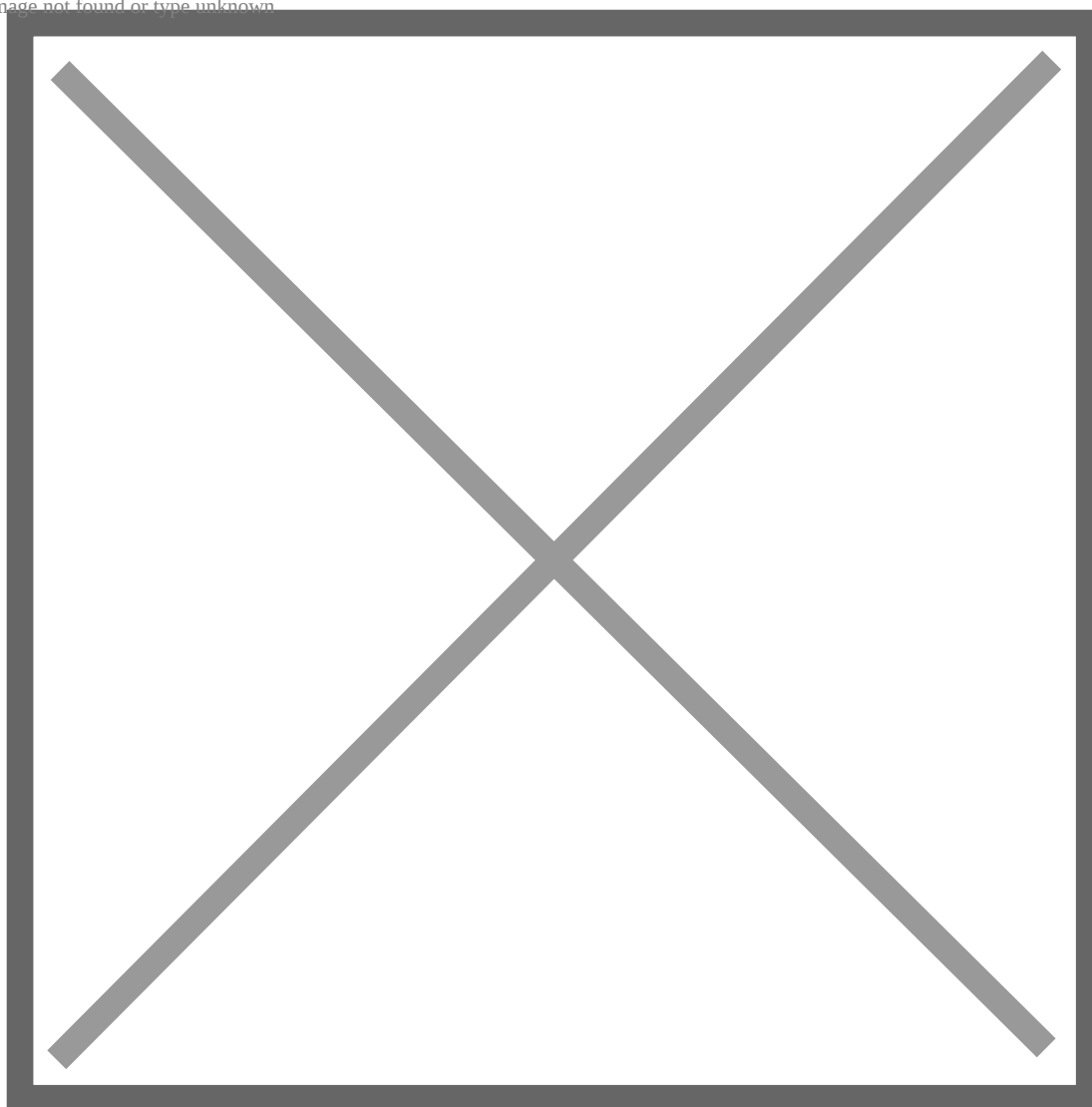
[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=182939>]

Μέρος 8: Όταν έχετε να διαχειριστείτε ακραίες συμπεριφορές

Α) Το να ζητάτε βοήθεια είναι δύναμη: Φανταστείτε το παρακάτω.

Ξεκινάτε το μάθημα κατά τον συνηθισμένο τρόπο. Ίσως υπήρξε κάποια προσωρινή διακοπή με μαθητές που άργησαν να προσέλθουν και η αίσθηση ότι η τάξη είναι πιο ανήσυχη από το κανονικό. Κάτι δεν πάει καλά. Η Νάντια αποφασίζει να τρέξει στο καλάθι των αχρήστων για να πετάξει την τσίσλα της. Η Χλόη σκάει στα γέλια και γρήγορα δημιουργείται ανησυχία. Ο Πέτρος νομίζει ότι είναι η κατάλληλη στιγμή να πετάξει ένα στυλό στον Χάρρυ. Προσπαθήστε να επιβάλετε ησυχία, αλλά μάταια. Κάτι δεν πάει καλά.

Η αναστάτωση εξαπλώνεται και εσείς αισθάνεστε ότι χάσατε τον έλεγχο. Οι πιθανότητες είναι υπέρ των μαθητών σας, διότι είστε ένας και είναι πολλοί. Ακόμα και οι μαθητές που συνήθως έχουν καλή συμπεριφορά, φαίνονται έτοιμοι να συμμετέχουν στη φασαρία. Η κατάσταση φαίνεται να έχει ξεφύγει από τον έλεγχό σας.

Πηγή: Ethissa

Υπάρχει μόνο ένα πράγμα που μπορείτε να κάνετε σ' αυτή την περίπτωση: Να ζητήσετε βοήθεια. Αμέσως. Ορισμένοι νομίζουν ότι το να ζητάνε βοήθεια είναι αδυναμία. Είναι μια ικανότητα του δασκάλου να μπορεί να αναγνωρίζει πότε είναι ώρα να καλέσει για βοήθεια. Το να συνεχίσετε το μάθημα με τις παραπάνω συνθήκες δεν είναι μόνο λάθος εκτίμηση, μπορεί να αποδειχθεί επικίνδυνο. Είναι επικίνδυνο γιατί μπορεί να οδηγήσει σε τραυματισμό, μέσα στην κατάσταση αναρχίας που έχει δημιουργηθεί.

Αυτές οι καταστάσεις είναι σπάνιες σε σύγκριση με τις φορές που έχετε τον έλεγχο της τάξης σας. Το να καλέσετε σε βοήθεια, σε τέτοιες περιπτώσεις, δεν είναι αδυναμία, αλλά δύναμη.

B) Τίποτα δεν είναι αρκετά καλό

Μερικές φορές ενώ είστε φιλικοί και ευγενικοί με έναν συγκεκριμένο μαθητή,

εκείνος είναι εναντίον σας. Σε ό,τι και να λέτε, έχει αρνητική απόκριση. Προσπαθεί να έρθει σε αντιπαράθεση. Όταν τον μαλώνετε, αμύνεται έντονα. Φωνάζει ότι η εργασία είναι πολύ δύσκολη ή πολύ εύκολη ή ισχυρίζεται ότι δεν τον βοηθάτε. Όταν τον πλησιάζετε για να τον βοηθήσετε κάνει γκριμάτσες σε κάποιον συμμαθητή απέναντί του.

Η φυσική αντίδραση του δασκάλου είναι να τον μαλώσει και να σκεφτεί τι συνέπειες να επιβάλει. Είναι ενοχλητική και ύπουλη μια τέτοια συμπεριφορά και τι πρέπει να κάνετε; Ο μαθητής θέλει να είναι και να δείχνει δύσκολος ό,τι κι αν λέτε, ό,τι κι αν κάνετε. Νομίζω ότι υπάρχει συχνά μια έλλειψη αυτοεκτίμησης πίσω από μια τέτοια συμπεριφορά.

Αρχικά, συνεχίστε να βοηθάτε τον μαθητή και με σταθερό και ευγενικό τρόπο αντιμετωπίστε τα σχόλιά του. Διατηρείστε αυτόν τον τρόπο προσέγγισης μαζί του, σε κάθε μάθημα, μη δίνοντας σημασία στα σχόλια και τη συμπεριφορά του και εστιάζοντας στη δουλειά.

Δεύτερον, κρατείστε μια φιλική, σταθερή στάση απέναντί του, που να δείχνει ότι νοιάζεστε. Προσπαθήστε να μη δημιουργείτε θέμα από την κακή του στάση. Κάντε σχόλια του τύπου: «Θάνο, πρέπει να προσπαθήσεις να ηρεμήσεις τώρα. Θέλω να εργαστείς και να τα πας καλά».

Μετά από λίγο, δημιουργείτε συνθήκες όπου ο μαθητής αρχίζει να πιστεύει ότι νοιάζεστε να είναι ο ίδιος καλά, ανεξάρτητα από το πώς φέρεται απέναντί σας. Είναι μια προσέγγιση που πρέπει να τη διατηρήσετε πάση θυσία. Ποτέ μην καταφεύγετε στον θυμό, γιατί δεν θα δουλέψει ποτέ με έναν μαθητή σαν κι αυτόν.

Σιγά σιγά θα δείτε ότι τα σχόλιά τους ελαττώνονται: και η συμπεριφορά τους θα είναι καλύτερη από αυτό που περιμένατε. Επενδύσατε σε μια ήπια, ήρεμη προσέγγιση που δείχνει ότι νοιάζεστε και θα θερίσετε πλούσια συγκομιδή, όταν αποφασίσει να δουλέψει μάλλον, παρά να σας αντιστρατεύεται.

Γ) Ψάξτε για μια ακτίνα φωτός

Όταν διδάσκετε έναν μαθητή με απαιτητική συμπεριφορά, μπορείτε να σημειώσετε πρόοδο αν συνεργαστείτε με τον γονιό ή κηδεμόνα, όχι για να κάνετε κριτική αλλά για να επαινέσετε.

Αρκετοί δάσκαλοι, με τους οποίους συζήτησα την ιδέα αυτή, λένε πράγματα όπως: «Η κακή συμπεριφορά, είναι κακή συμπεριφορά. Πώς μπορείς να τους επαινείς στους γονείς;» Είναι όμως θεμελιώδης αρχή της ζωής ότι η πλειονότητα των γονέων βλέπει τα παιδιά τους ως 95% καλά και μόνο 5% ως έχοντα περιθώρια

βελτίωσης, όσο κακή κι αν είναι η συμπεριφορά τους.

Το μεγάλο πλεονέκτημα αυτής της ιδέας είναι ότι σας δίνει μια πλατφόρμα διαπραγμάτευσης. Δεν συστήνω να έχετε συχνή επαφή με όλους τους γονείς. Αυτό που μπορείτε να κάνετε είναι να επιλέξετε αυτούς που σας προβληματίζουν περισσότερο με τη συμπεριφορά τους και να εφαρμόσετε αυτή την ιδέα μόνο γι' αυτούς.

[Συνεχίζεται]